

PAPA FRANCESC
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres, 22 de març de 2023

Catequesi. La passió per l'evangelització: el zel apostòlic del creient. 8. La primera forma d'evangelització: donar testimoniatge (cf. *Evangelii nuntiandi*)

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Avui ens posem a l'escolta de la “carta magna” de l'evangelització en el món contemporani: l'exhortació apostòlica *Evangelii nuntiandi* de sant Pau VI (EN, 8 de desembre de 1975). És actual, va ser escrita l'any 1975, però és com si hagués estat escrita ahir. L'evangelització és més que una simple transmissió doctrinal i moral. És en primer lloc testimoniatge: no es pot evangelitzar sense testimoniatge; testimoniatge de l'encontre personal amb Jesucrist, Verb encarnat en el qual la salvació s'ha acomplert. És un testimoniatge indispensable perquè, per damunt de tot, el món necessita «evangelitzadors que li parlin d'un Déu a qui ells mateixos coneixen i tracten familiarment» (EN 76). No és transmetre una ideologia o una “doctrina” sobre Déu, no. És transmetre Déu que es fa vida en mi: això és donar testimoniatge; i a més perquè «l'home contemporani escolta més a gust els qui donen testimoniatge que no pas els qui ensenyen, [...] o si escolten els qui ensenyen, és perquè donen testimoniatge (*ibid.*, 41). El testimoniatge de Crist, per tant, és al mateix temps el primer mitjà de l'evangelització (cf. *ibid.*) i condició essencial per a la seva eficàcia (cf. *ibid.*, 76), per tal que sigui fructuós l'anunci de l'Evangelí. Ser testimonis.

Cal recordar que el testimoniatge comprèn també la fe professada, és a dir, l'adhesió convinguda i manifesta a Déu Pare i Fill i Esperit Sant, que per amor ens ha creat, ens ha redimit; una fe que ens transforma, que transforma les nostres relacions, els criteris i els valors que determinen les nostres eleccions. El testimoniatge, per tant, no pot prescindir de la coherència entre allò que es creu i allò que s'anuncia i allò que es viu. No s'és creïble només dient una doctrina o una ideologia, no. Una persona és creïble si té harmonia entre allò que creu i allò que viu. Molts cristians només diuen que creuen, però viuen d'una altra cosa, com si no ho fossin. I això és hipocresia. El contrari del testimoniatge és la hipocresia. Quantes vegades hem escoltat “aquest va a missa cada diumenge, i després viu així, així, així, així”: és cert, és el contratestimoni.

Cadascun de nosaltres és cridat a respondre tres preguntes fonamentals, formulades així per Pau VI: «Creieu de veritat allò que anuncieu? Viviu allò que creieu? Prediqueu de veritat allò que viviu?» (cf. *ibid.*). Hi ha una harmonia: creus allò que anuncies? Vius allò que creus? Anuncies allò que vius? No ens podem conformar amb respostes fàcils, preconfeccionades. Som cridats a acceptar també el risc desestabilitzant de la cerca, confiant plenament en l'acció de l'Esperit Sant que obra en cadascun de nosaltres, impulsant-nos a anar sempre més enllà: més enllà dels nostres confins, més enllà de les nostres barreres, més enllà dels nostres límits, de qualsevol tipus.

En aquest sentit, el testimoniatge d'una vida cristiana comporta un camí de santedat, fonamentat en el baptisme, que ens fa «partícips de la naturalesa divina, i, per això mateix, realment sants» (Const. dogm. *Lumen gentium*, 40), una santedat que no està reservada a pocs; que és do de Déu i requereix ser acollit i que fructifiqui per a nosaltres i per als

altres. Nosaltres, elegits i estimats per Déu, hem de portar aquest amor als altres. Pau VI ensenya que el zel per l'evangelització brolla de la santedat, brolla del cor que és ple de Déu. Alimentada de la pregària i sobretot de l'amor per l'eucaristia, l'evangelització, per la seva part, fa créixer en santedat les persones que la realitzen (cf. EN, 76). Al mateix temps, sense la santedat la paraula de l'evangelitzador «difícilment obrirà camí en el cor dels homes d'aquest temps», sinó que «té el risc de fer-se vana i infecunda» (*ibid.*).

Llavors, hem de ser conscients que els destinataris de l'evangelització no són només els altres, aquells que professen altres credos o que no els professen, sinó també nosaltres mateixos, creients en Crist i membres actius del poble de Déu. I hem de convertir-nos cada dia, acollir la paraula de Déu i canviar de vida: cada dia. I així es fa l'evangelització del cor. Per a donar aquest testimoniatge, també l'Església com a tal ha de començar amb l'evangelització d'ella mateixa. Si l'Església no s'evangelitza a ella mateixa, es queda com una peça de museu. En canvi, allò que l'actualitza constantment és l'evangelització d'ella mateixa. Necessita escoltar sense parar allò que ha de creure, les raons de la seva esperança, el manament nou de l'amor. L'Església, que és un poble de Déu immers en el món i, amb freqüència, temptat pels ídols —molts— sempre necessita escoltar proclamar les obres de Déu. En una paraula, això vol dir que l'Església sempre té necessitat de ser evangelitzada, té necessitat d'agafar l'Evangelí, resar i sentir la força de l'Esperit que va canviant el cor (cf. EN 15).

Una Església que s'evangelitza per a evangelitzar és una Església que, guiada per l'Esperit Sant, és cridada a recórrer un camí exigent, un camí de conversió, de renovació. Això comporta també la capacitat de canviar les maneres de comprendre i viure la seva presència evangelitzadora en la història, evitant refugiar-se en les zones còmodes de la lògica del “sempre s'ha fet així”. Són refugis que fan emmalaltir l'Església. L'Església ha d'anar endavant, ha de créixer contínuament, així romandrà jove. Aquesta Església està completament dirigida a Déu, per tant, és particip del seu projecte de salvació per a la humanitat, i, al mateix temps, enterament dirigida a la humanitat. L'Església ha de ser una Església que troba dialògicament el món contemporani, que teixeix relacions fraternals, que genera espais d'encontre, aplicant bones pràctiques d'hospitalitat, d'acolliment, de reconeixement i integració de l'altre i de l'alteritat, i que té cura de la casa comuna que és la creació. És a dir, una Església que troba dialògicament el món contemporani, dialoga amb el món contemporani, però que troba cada dia el Senyor i dialoga amb el Senyor, i deixa entrar l'Esperit Sant que és el protagonista de l'evangelització. Sense l'Esperit Sant nosaltres només podrem fer publicitat de l'Església, no evangelitzar. És l'Esperit Sant en nosaltres, el que ens impulsa cap a l'evangelització i aquesta és la veritable llibertat dels fills de Déu.

Estimats germans i germanes, us renovo la invitació a llegir i rellegir l'*Evangelii nuntiandi*: si us he de dir la veritat, jo la llegeixo sovint, perquè és l'obra mestra de sant Pau VI, és l'herència que ens ha deixat a nosaltres per a evangelitzar.